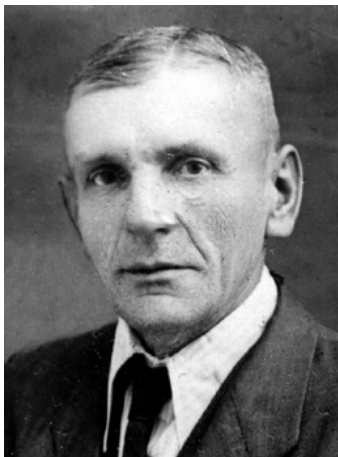

MAJSNEROWSKI KALIKST (1898-1979)

Urodził się 9 października 1898 roku w Gostyniu w rodzinie rzemieślniczej. Syn Michała i Marii z domu Cyrulik. Uczęszczał do szkoły elementarnej w Gostyniu (ukończył ją w roku 1913) W roku szkolnym 1906/1907 brał udział w strajku w tej szkole. Od 4 maja 1914 roku do 1 października 1916 roku uczęszczał do miejscowej Szkoły Zawodowo-Dokształcającej. Naukę zawodu, najpierw jako uczeń, a następnie czeladnik, pobierał od 1 kwietnia 1914 roku do 1 kwietnia 1918 roku w piekarni Franciszka Szwarca. Jako młody człowiek był członkiem Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół”. Służbę wojskową w armii niemieckiej rozpoczął 15 sierpnia 1918 roku w 1. pułku artylerii polowej w Gubinie.

W grudniu 1918 roku uciekł z wojska niemieckiego i zgłosił się jako ochotnik do służby w oddziale Straży Ludowej w Gostyniu. Służył w niej od 1 stycznia do 25 lutego 1919 roku. Przebieg i czas jej trwania potwierdzili: Franciszek Polaszek, komendant Straży Ludowej; Hipolit Niestrawski, szef sztabu Straży Ludowej; Kalikst Jankiewicz, komendant miasta Gostynia i Ludwik Bielerzewski. Od 26 lutego do 19 grudnia 1919 roku jako ochotnik pełnił służbę liniową na odcinku Kępno-Zduny w 7. kompanii 12. pułku strzelców wielkopolskich. Następnie przeniesiony został do 9. baterii 2. pułku artylerii polowej. Wraz z nią w styczniu następnego roku zajmował Leszno.

Od 3 lutego 1920 roku przebywał na froncie białorusko-litewskim, służąc w 17. pułku artylerii polowej. Do 14 października 1920 roku jako kanonier celowniczy brał udział w działaniach militarnych pod Wołkowyskiem. Od 15 listopada 1920 roku uczęszczał do Szkoły Podoficerskiej Artylerii w Toruniu, którą ukończył 20 kwietnia 1921 roku. W listopadzie tegoż roku mianowany został kapralem. 23 listopada 1921 roku przeniesiony został do rezerwy.

Po przeniesieniu do rezerwy podjął pracę w gostyńskiej piekarni Józefa Cenkiera, Zofii Ganowicz i Zofii Bobkiewicz. W czasie II wojny został skierowany do pracy przymusowej w Zakładach Przemysłu Metalowego im. Hipolita Cegielskiego w Poznaniu. Pracował tam od listopada 1942 roku do stycznia 1945 roku jako robotnik maszynowy. W czasie wojny uległ wypadkowi i został trwałym inwalidą. Wyraźnie kulął i zmuszony był do używania laski. Do kwietnia 1945 roku leczył się w Klinice Ortopedycznej w Poznaniu. Po wyjściu ze szpitala powrócił do rodzinnego domu w Gostyniu.

Choć był inwalidą, za namową mego ojca 15 września 1953 roku podjął pracę. Był zatrudniony do września 1965 roku jako dozorca w Spółdzielni Dozoru Mienia. Stróżował w Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Gostyniu przy ulicy 1 Maja oraz Spółdzielni Metalowców przy ulicy Powstańców Wielkopolskich.

Od 15 marca 1958 roku był członkiem gostyńskiego Koła Związku Bojowników o Wolność i Demokrację. Za swoje zaangażowanie w odzyskanie i utrzymanie niepodległości otrzymał kilka odznaczeń i wyróżnień. 1 lipca 1922 roku przyznano mu prawo noszenia odznaki pamiątkowej Wojsk Wielkopolskich. 7 listopada 1958 roku Uchwałą Rady Państwa odznaczony został Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym. 15 lipca 1960 roku nadano mu Odznakę Grunwaldzką. Rada Państwa 24 lutego 1972 roku awansowała go na stopień podporucznika. 21 grudnia 1972 roku został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Od początku lat siedemdziesiątych mieszkał w domu przy Rynku 14. Zmarł 18 stycznia 1979 roku w wieku 81 lat i został pochowany na gostyńskim cmentarzu.

Muzeum w Gostyniu, *Ankieta personalna powstańców wielkopolskich*; Związek Kombatanów Rzeczypospolitej Polski i Byłych Więźniów Politycznych Koło Gostyń, *Ankieta personalna ZBoWiD*; informacje Antoniego Karolczaka – zbiory rodzinne; książeczka wojskowa PKU Gostyń (brak numeru); R. Tomaszewski, *Wysilek militarny i materialny mieszkańców ziemi gostyńskiej w walkach o kształt granicy wschodniej II Rzeczypospolitej (1918-1920)*, Gostyń 2002, s. 172-173; P. Karolczak, *Dwaj bracia powstańcy – wspomnienia o Stanisławie i Kalikście Majsnerowskich*, „Rocznik Gostyński” 2019, nr 6, s. 274-276